

NOSF9

Sadržaj:

Slobodan Petrovski: Slijepac

Slobodan Petrovski: OM6

Mislav Pasini: Svjetionik

Davor Banović: Poslije Sukkotha

Slobodan Petrovski:

SLIJEPAC

Tog jutra, petak, posljednji dan škole, plavo sunčano nebo nad gradom, počeo je najtužniji period Emilovog života.

Kupio je kolač u slastičarnici na uglu i spustio se u Metro kao svakoga dana školske godine. Vožnja je trajala 45 minuta bez presjedanja i to je bio jedini razlog što se vozio podzemnom a ne autobusom gdje je trebao presjedati dva puta.

Metro je bio krcat kao svakoga jutra : radnici, učenici, pospana i već tako rano umorna rulja koja se strpljivo, kao stoka, odvozila u svim pravcima, svatko svojoj klaonici života, bez misli, bez snova.

Uskočio je u jedan već prepun vagon i nošen silovitim naletom onih koji su ulazili našao se prignječen u kutu vozila. Mjesto koje bi se moglo smatrati privilegiranim da se jedna debela, jako namirisana matrona nije na njega naslonila svom svojom težinom i svim svojim smradom.

Priljubio je lice uz hladno staklo isprazno buljeći u mrak tunela. Mislio je na ona tri mjeseca ferija koji su ga očekivala. Tri prazna ljetna mjeseca koje je trebalo ispuniti nečim novim, drugačijim od ustaljenog odlaska na selo. Volio je djeda i baku, volio je život na selu ali to se moralo promijeniti ! Punio je 16 godina, osjećao se odraslim, osjećao je ljubav kako buja u njemu a bio je tako ... tako sam...

Golema dama se najednom odlijepila od Emila. Valjda je silazila na slijedećoj postaji. Povučena njenom masom, okrenuo se da ju s olakšanjem isprati pogledom. To mu je samo djelomice uspjelo jer je njegov pogled ostao prikovan na licu čovjeka koji je stajao tik uz njega. Nikada Emil nije vidio takvo nešto, čak ni u Medicinskoj enciklopediji ! Čovjek pored njega izgledao je grozno ! Uistinu, sve je bilo normalno na njemu osim očnih kapaka koji su u naborima padali sve do vrška kratkog nosa a da su se ipak, ispod njih, nazirale plave, isprane, tugaljive oči koje su ujedno gledale prema Emilu i nekako, pod tim istim iskrivljenim kutom, prema podu vagona. Emil se uplašeno okrenuo na drugu stranu ali tu ga je čekao novi užas! Jedna naoko mlada, mršava žena, dugoga vrata, koja je Emila nadvisivala za dvije glave, uporno je i zlobno buljila u njega. Gornja usnica visila joj je preko brade tako da je izgledala kao neka razljućena purica. Emil je imao osjećaj da će se svakog trenutka okomiti na njega i raskidati ga na komade.

Duboko je udahnuo i uz velike napore počeo se probijati prema sredini vagona. No, ni tu nije našao mira ! Pred njim su se ispriječila dva spojena tijela.

Jedna ženska, brkata spodoba, jarko crvene, raščupane kose koja je, tu pred svima, zajahala svog partnera, malenog crnca u prljavoj trenirci. Oboje su ispuštali čudne, prigušene krike. Drugi putnici kao da nisu ništa primjećivali, nastavljali su buljiti u prazno čekajući, kao začarani, njihovu postaju, njihovo vrijeme kretanja i smisla.

Nije mogao više izdržati ! Izletio je vani na slijedećem zaustavljanju. Sjeo je na klupu ispod reklame za žitne pahuljice koja je prikazivala jednu mršavu, sretnu mamicu i jedno sretno debelo dijete. Napustio je podzemnu kada je uz njega sjeo jedan prljavi starac koji mu je nudio novac za ogavne seksualne usluge...

Izašao je na površinu u nepoznatom dijelu grada, ali umjesto olakšanja u njemu se pojavila neka vrsta panike, tijeskobe zbog koje se nije usuđivao pogledavati prolaznike. Kretao se rubom nogostupa, skoro postranice, gledajući u asfalt. U jednom trenutku naletio je na majku sa djetetom koje je čudno vuklo nogu za sobom, kao da je slomljena. Okrenuo se za njima kada su se mimoišli. Poslije nekoliko koračaja dijete je počelo normalno hodati, taj iskrivljeni hod bio je samo neka igra. Emil se nasmiješio i taj osmijeh je trajao sve dok, malo dalje, nije naletio na prosjaka, truplo bez nogu, koji je nijemo tražio mislostinju od bezdušne mase prolaznika...

Emilova besciljna šetnja trajala je sve do noći a onda se, takorekuć slučajno, našao u svojoj ulici, ispred zgrade u kojoj je stanovao...

Roditelje nije začudio njegov kasni dolazak, bili su zaokupljeni nekom čudnom svađom kojoj se nije nazirao ni povod ni mogući rasplet. Sam si je spremio sendvič od šunke i popio šalicu mlijeka umjesto večere. Kada je krenuo u svoju sobu iz dnevnog boravka više se nisu čuli odjeci svađe već neko čudno roptanje. Zaključio je da su se starci pomirili organizirajući onaj kućni seksi safari o kojem su ponekad razuzdano pričali prijateljima.

Sutradan se Emil kasno probudio znajući da je to dan bez obveza. I upravo kada je uz doručak (toplo mlijeko, toast-maslac) razmišljao kako da provede taj prvi slobodan dan, nazvala ga je Elizabeth, kolegica iz razreda. Zanimalo ju je zašto se dan ranije nije pojavio u školi i što radi tog dana. Ako je bio sam doma bila je spremna doći spremiti mu objed a onda bi kasnije mogli u kino, u Odeonu se davao odličan film, itd, itd...

Emil nije uspio odgovoriti ni na jedno njeno pitanje a ona je već bila tu, još je bio u pidžami kad joj je otvorio. S vratiju je skočila na njega kao gladna zvijer. Stavila je njegov penis u usta i zagrizla ga tako jako da je zaurlao od boli i ljutito je odgurnuo. To ju nije zbunilo, počela se svlačiti odajući Emilovom pogledu sve tajne svoga mladog tijela.

Emil je očajavao, potpuno je bio nespreman za jednu takvu situaciju. Znao je da Elizabeth glumi nešto, možda odraslu,iskusnu djevojku ali on se bio uplašio. Kazao joj je da će mu se roditelji pojaviti svakoga trenutka. Laž je bila tako očigledna da se Elizabetha naljutila i obukla. Kada je zatvarao vrata za njom, naglo se okrenula, zgrabila njegov mali prst i ugrizla ga do krvi..

Ostao je zbunjen i sam a ta samoća mu je sada smetala. Osjećao se krivim zbog svog glupog ponašanja i zbog svog straha pred jednim novim iskustvom, ispustio je dobru priliku da nauči nešto više o djevojkama i o seksu.

Nešto kasnije, s tim istim osjećajem krivnje i žaljenja odlučio je pogledati taj film koji je Elizabeth spomenula. Namjeravao je kasnije pojesti hamburger negdje u gradu i završiti večer u diskaču. Ostavio je poruku roditeljima a onda se spremio za izlazak...

Film mu se uopće nije svidio. Radilo se o nekom trećerazrednom horroru s vampirima. Praćenje filma mu je još više pokvarila Elizabeth koja je sjedila dva reda ispred njega s nekim tipom koji ju nije puštao iz zagrljaja.

Hamburger mu je popravio raspoloženje, ne toliko zbog utažene gladi koliko zbog nečega što je otkrio u fast foodu gdje ga je pojeo. Otkrio je promatranje ljudi ! Dok je zubima odlamao velike zalogaje hamburgera, shvatio je da ljudi oko njega nisu samo pasivni dekor već i pravi spektakl. Uživao je u tom otkriću. I prije nego što je pojeo svoj hamburger, prije nego što je popio Colu, shvatio je tajnu rulje oko sebe, nije bilo tajne ! Sve se to događalo nekako slučajno. Svim tim praznim osmijesima, tim gladnim pogledima, rukovodilo je neko beznađe, neka indiferentnost, odsutnost smisla, izgubljenost...

To se otkriće samo učvrstilo nešto kasnije dok je u bljeskavoj tami diskača promatrao plesače. Gledajući sva ta bezizražajna lica oko sebe, shvatio je da neće izdržati do ponoći među njima. Sve je to previše ličilo na onaj glupi film koji je pogledao tog poslijepodneva, na neki otrcani bal vampira. Bio je to najednom neki drugi svijet kojem više nije pripadao, svijet tame i zlude samoće, svijet bez nade i bez ljubavi...

Izletio je iz plesnjaka i uskočio u prvi autobus. Osim Emila, u autobusu se nalazila još samo tri putnika : jedan starac koji je sjedio naslonjen na svoj štap i dva mladića u crnim kožnim jaknama koji su stajali pored starca i vrijeđali ga. Emil je promatrao njihove likove u odrazu prozora, njihova lica ličila su na ružne metalne maske.

Nadao se da neće morati intervenirati ali kada je jedan od sileđija nogom izmakao starčev štap a ovaj se našao licem na podu, Emil više nije mogao izdržati. Čuo je svoj vlastiti glas kako bijesno izgovara :

- Dosta !

Nastao je pakao. Dvojica mladića okomila su se na njega i tukli ga sve dok nije izgubio svijest, a onda su mirno iskočili iz autobusa. Vozač je zaustavio vozilo na starčevo inzistiranje ali je odbio pozvati policiju ili hitnu zbog takve sitnice ! Emili je sada morao slušati dosadne jeremijade starca zbog kojeg je stradao sve dok se nije, šepajući, iskrcao na svojoj postaji.

Srećom, roditelji su spavali pa im nije morao davati objašnjenja. Oprao je krv s lica i onda krenuo i sam na spavanje.

Buđenje je bilo bolno a kada se Emil ugledao u velikom zrcalu kupaonice shvatio je i zašto : jedno oko mu je bilo zatvoreno a lice, vrat i ramena bili su prekriveni plavicama.

Tog dana namjeravao je otići u šetnju do šume izvan grada ali više nije bio siguran da to može izvesti u takvom stanju. Opet je odlučila Elizabeth. Nazvala ga je i optužila za okrutnost jer ga je vidjela u kinu. Objasnjavala je da joj onaj tip s kojim se ljubila nije dečko već samo “onako” te da bi ga ponovo željela posjetiti jer joj se on, Emil, sviđa, itd, itd...

Odgovorio je da ima neke obveze u gradu i da ga cijeloga dana neće biti doma. Onda je brzo prekinuo vezu, navukao nešto na sebe i pobjegao iz stana.

Tek kada je uskočio u potpuno prazan autobus shvatio je da je nedjelja i da su mu roditelji doma te da je Elizabethu mogao odbiti s malo više takta...

Bilo je rano, tek devet sati kada je stigao do izletišta. Nije bilo one uobičajene gužve oko jezera u šumi. Labudovi su dostojanstveno plesali po površini mirnog jezera neometani ruljom. Čamci za iznajmljivanje, uredno poredani na obali, čekali su na zaljubljene parove i odvažne obitelji nedeljnih pustolova.

Emil je šetao obalom s čudnim osjećajem mira u sebi sve dok iza jednog grma ruža nije čuo iznenadne, prodorne krike neke ranjene životinje. Iako bi najradije pobjegao s mjesta nije mogao ne zaviriti iza grma. Ugledao je jednog klinca kako se bori s velikim labudom uhvaćenim na udicu. Ptica se žestoko opirala, izdužena vrata, raširenih krila i tek je uz bol zategnute udice popuštala, vučena prema obali.

Dječak, mogao je imati najviše deset godina, upinjao se iz sve snage kako bi dovukao svoj plijen. U desnoj ruci držao je veliki kuhinjski nož i vjerojatno je namjeravao ubiti labuda. Emil je pojurio prema njemu revoltiran tim okrutnim spektaklom. Iznenađen Emilovom intervencijom, dječak je ispustio uzicu i okomio

se na njega mašući nožem. Uspio je raniti Emila u podlakticu i srušiti ga na tlo iako je Emil bio dva puta veći i jači od njega. Ali se mali nasilnik nije zadovoljio samo tim iznenadnim napadom, bacio se na Emila kao ris prislanjajući oštricu noža na njegovo grlo. Začudo, Emil nije osjećao nikakav strah, samo neku vrstu neugode a onda i gađenje kada je izbliza vidio tu bijesom unakaženu dječiju facu. Dječak je ispušao neartikulirane glasove, njegova razjapljena usta slinila su nad Emilovim licem pokazujući batrljak odrezanog jezika.

Emil se onesvijestio od užasa. Kada je došao k sebi nala-zio se u kućici iznajmljivača čamaca... starac mu je brisao lice nekom vlažnom, smrdljivom krpom. Emil se naglo uzdigao i sjeo na rub kreveta na kojem je do tada ležao. Nesuvislo je pokušao objasniti starcu što mu se dogodilo...

- Znam, sve sam vidio - reče starac - Taj mali razbojnik ubio je već tri labuda ali spremam i ja njemu zamku, samo čekaj...!

Starac je iz kuta prostorije izvukao jednu zahrđalu zamku za vukove i Emil je tek tada primjetio da je njegov spasitelj jednoruk.

- To je zamka, prava zamka za zvijeri ! Kupio sam je od jednog staretinara i kada je postavim : Cap ! Ode noga ! Neće on još dugo maltretirati moje labudove... starac se počeo gromoglasno, luđački smijati...

Starac nije normalan, pomisli Emil. Morao je što prije pobjeći prije nego što se ludilo starca ne usmjeri prema njemu.

Na brzinu se zahvalio starcu i onda je istrčao iz njegove kolibe...

Majka je spremala ručak kada je stigao doma. Emil je znao da će morati dati neko logično objašnjenje za plavice po licu i ranu od noža. Ispričao je jednu poluistinu : da nije mogao izbjeći opću tučnjavu sinoć, u diko-klubu. Začudo, majka je potpuno mirno prihvatila njegova objašnjenja i pošto ga je malo bolje pogledala, rekla je da to nije ništa strašno i da će sve proći za nekoliko dana.

Onda je majka spomenula da je imala jedan posjet tog jutra. Tražila ga je neka zgodna djevojka iz škole, Elizabeth. Kako on nije reagirao, majka je dodala : "Dobra djevojka"... i onda je upitala :

- Hodate ?

- Ne, to mi je samo kolegica - odgovorio je bez razmišljanja ali očigledno uznemiren.

- Bilo bi dobro da se viđaš s njom - insistirala je majka - sada više nema škole i biti će ti dosadno, ili možda imaš neku drugu djevojku ?

Nije odgovorio na to direktno pitanje ali mu je u istom trenutku nešto palo na pamet, upitao je :

- Mama, da li bih ove godine mogao nešto ranije na selo, možda odmah, ne čekajući vaš godišnji, dosta mi je grada!

Majka nije imala ništa protiv ali je savjetovala da sačekaju oca kako bi se s njim definitivno dogovorili. Naravno trebalo je također nazvati djeda i baku kako bi znali da li se i oni slažu.

Otac se odmah složio, a djed i baka koje su nazvali, odgovorili su da nema problema. Spakirao se iste večeri jer je vlak polazio rano ujutro...

U vlak se ukrcao pola sata prije polaska. Bio je sam u kupeu sve dok u njega nije upala jedna mlada majka s djetetom u jednoj i putnom torbom u drugoj ruci. Emil joj je pomogao oko prtljage. Izmijenili su nekoliko neobaveznih rečenica a onda je mlada majka zaspala usred razgovora slijedeći primjer svoje bebe. Spavala je skoro sat vremena glasno hrčući sve dok beba nije zaplakala i probudila majku. Iz njedara je, bez ikakvog ustručavanja izvukla jednu ogromnu dojku i počela hraniti svoje mladunče.

Do tog trenutka Emil nije obraćao nikakvu pozornost u dekicu umotanom djetetu, ali kada ga je majka odmotala za dojenje, Emil primjeti da djetetova glava nije ništa manja od majčine dojke i da je u potpunom nesrazmjeru s majušnim tijelom. Majka ga je trpala mlijekom i nešto mu tiho pjevušila. Najzad, valjda sito, dijete je okrenulo prema Emilu svoje plave oči nasmiješivši se nekom vrstom krezubog, monstrozno smiješka ucrtanog u velikoj glavi.

- Zar nije sladak - uzviknula je majka !

Dijete je bilo sve samo ne slatko pa se Emil glupo nasmiješio ne komentirajući majčinu izjavu. Iako sit, klinac je počeo nesnosno urlikati pa je Emil morao izaći u hodnik gdje je ostao sve do kraja putovanja...

Ta dva i pol mjeseca koje je Emil proveo na selu bila su najdosadnija ali i najmirnija koje je ikada proživio. Roditelji su nazvali u dva navrata kako bi odgodili njihov dolazak.

Onda su se počele događati sve te čudne stvari o kojima se govorilo na televiziji i po novinama...

Ljudi su se jednostavno počeli pretvarati u monstume ! Mediji su o tome svakodnevno izvještavali ali nitko nije znao objasniti zašto se i kako to događa... Nudila su se razna objašnjenja. Govorilo se o pojavi nekog čudnog genetskog

virusa, o dolasku izvanzemaljaca, o Sudnjem danu ali zapravo nitko nije točno znao što se zbiva.

Nije se radilo o potpunim metamorfozama, uvijek je u tim izobličenim ljudskim morfologijama ostajalo nešto prepoznatljivo humanoidno, neki trag čovjeka. No, ostajala je surova činjenica da se u roku od par mjeseci svi ili skoro svi stanovnici Zemlje progresivno mutirali.

Jedino se djed i baka nisu mijenjali niti on, Emil, u sva-kodnevnim pažljivim samopromatranjima.

Emilovi roditelji su se najprije javljali svakoga dana najavljujući skori dolazak a onda su prestali nazivati i više nisu odgovarali na telefonske pozive...

Jednoga jutra, pošto je Emil sve do 11 sati uzaludno čekao da se djed i baka pojave na doručku, pokucao je najzad na vrata njihove sobe. Nitko nije odgovorio. Pun straha uvukao se u sobu i ugledao starce kako mirno leže na krevetu. Držali su se za ruku, bili su mrtvi...

Otrčao je do sele da zamoli za pomoć ali mu nitko nije htio pomoći. Seljani su izgledali užasno. Svaki je pojedinačno sačuvao nešto od svog identiteta ali su svi bili izobličeni i slični-ji životinjama nego ljudima...

Sam je pokopao djeda i baku u vrtu iza kuće...

Poslije još nekoliko neuspješnih poziva roditeljima odlučio se vratiti u grad. Škola je ionako počinjala za nekoliko dana !

Povratak je bio tegoban. Tek je na kolodvoru i kasnije u vlaku Emil shvatio razmjere i dubinu pošasti koja se okomila na čovječanstvo. Pomišljao je kako je i on sam postao nakazan, kako sada ima ticala umjesto ruku a da toga nije svjestan, ali da to drugi vide, kao taj čovjek s tri oko na sjedalu preko puta njegovog, u vlaku koji ga vodio doma ?

- Ti se nisi promijenio - bilo je prvo što mu je rekla majka pošto je, poslije duge zvonjave, otvorila vrata stana.

Emil se možda nije promijenio ali je zato njegova majka izgledala užasno : cijela lijeva strana lica i tijela bila joj je prekrivena zelenom, grubom, naboranom

kožom ! Izgledala je nekako žablje, čak joj je i lijevo oko postalo okruglo, buljeće... Ipak je poljubio majku s one desne, prepoznatljive strane.

- Gdje je otac - upitao je ?

- Otišao je prije mjesec dana i više se nije javljao - odgovorila je odsutnim glasom majka. - Jesi li gladan - upitala je onda skoro nježno ?

U kuhinji je čudno vonjalo. Nije mogao jesti ono što mu je poslužila majka : nešto zeleno, gusto, puno ribljih očiju i čudnih dlakavih komada mesa koji su izvirali iz dubine tanjura. Nije se usudio pitati kakvo je to jelo. Rekao je majci da bi radije komad kruha i šalicu mlijeka. Majka nije ništa komentirala samo je pretrpala sadržaj njegova tanjura u svoj a njemu je donijela ono što je tražio. Istina, mlijeko je bilo prošarano krvavim tragovima a kruh bijeli kao kreda. Nije više mogao izdržati, otrčao je do kupaonice da se ispovraća.

- Oprosti mama ali ja to ne mogu jesti - rekao je tiho kada se vratio...

Majka ga je bijesno ošinula svojim žabljim okom a onda mu savjetovala da sam pogleda u frižider ne bi li pronašao nešto po svom ukusu !

Otvorio je frižider i odmah užasnuto ustuknuo zbog onoga što je u njemu ugledao : smrdljive ribe pored jedne pseće glave i trupla dva ogromna crna štakora. Ugledao je i jednu paštetu koja mu se, u svojoj metalnoj kutiji, pričinila kao posljednje utočište negdašnje civilizacije. Prisilio se da pojede paštetu uz neukusan kruh s onda je prešao u dnevni boravak i upalio televizor...

Dnevnik ! Dnevnik je vodilo neko čudovište slonovskog izgleda u kojem Emil, pored sve dobre volje, nikako nije uspijevaao prepoznati čuvenog urednika. Voditelj je govorio, govorio, redali su se gosti, reportaže iz zemlje i iz svijeta. Posvuda samo katastrofe, ratovi, epidemije, pošasti... No, na kraju dnevnika, kao i nekada, bila je stranica o sportu pa čak i snimak modne revije sa modelima za slijedeću zimu...

Sve je to izdaleka premašivalo svaki zamislivi užas ali ono što je Emila najviše užasavalo bilo je to što se više nitko nije ni trudio da objašnjava fenomen mutacije. Sada su se svi ponašali kao da se zapravo ništa nije dogodilo, kao da je to normalna etapa ljudskog razvoja, već zaboravljeni evolucionni stupanj, kao da je došla dugo očekivana epoha homo-monstruosi-sa...

Vratio se u kuhinju gdje je majka prala suđe...

- Nešto bih te pitao, mama, ali odgovori mi iskreno, molim te !

Samo je kimnula glavom ne pogledavši ga...

- Mama, znaš da si se jako promijenila, mislim fizički ?

- Znam ! - odgovorila je majka tiho i s puno tuge u glasu.

- Da li mi možeš objasniti kako se to dogodilo ?
- Ne znam, sine, svi su se promijenili - odgovorila je poslije duže stanke a da nije pogledala prema njemu.
- Da li sam se i ja promijenio ?- Nastavio je pitati i ona ga najzad pogleda...
- Ne, ti se nisi promijenio. Nije mi jasno zašto ali mi je drago da se nisi. Da samo znaš koliko sam samo puta plakala nad slikama iz prošlih vremena kada smo svi bili... Nije dovršila rečenicu.
Onda je postavio ono najstrašnije pitanje koje je čuvao za kraj :
- Da li si ti stvarno moja majka ? Hoću reći, da li si ti ona ista osoba od ranije ili neko drugo biće živi u tebi ? Da li si se izmijenila samo fizički ili ti je i... duša druga ?

Majka je najednom zaplakala i onda dotrčala do njega i zagrlila ga.
- Ne znam što se s nama događa sine, ne pitaj me više ništa ! Možemo samo prihvatiti ovo stanje ili se ubiti. Nitko ne zna što se stvarno dogodilo. Ja se osjećam ista iako znam da sam se jako promijenila, ne samo fizički. Ali ti se nisi promijenio, uopće se nisi promijenio... Nespreto je obrisala suzne oči a onda se povukla u svoju sobu pod isprikom da mora na spavanje...
Emil je ostao još satima ispred ugašenog televizora, bez misli, a onda je i sam krenuo na počinak...

U školskom dvorištu bilo je okupljeno stotinjak učenika. Ni poslije dugoga i zornog promatranja kreatura oko njega Emil nije uspio prepoznati nekoga od svojih bivših kolega...
Onda se oko njega počela motati jedna prilika izdužene njuške, malih živih očiju, sva pokrivena krznom i nekako čudno obučena u kratku ljetnu haljinu. Elizabeth pomisli...
- Elizabeth, to si ti - nije mogao doći k sebi !?
- Da, to sam ja - odgovorila mu je kreatura pružajući svoju njušku prema njemu. - Zar me nećeš poljubiti ?

Nije čekala da on to uradi, skočila je na njega i počela ga grickati po vratu i lizati po obrazima. Pokušao ju je odgurnuti ali uzalud se trudio, nije ga puštala iz zagrljaja...
Spasio ga je razglas preko kojeg se okupljenima obratio direktor škole. Svoj kratki govor započeo je, završio i par puta prekidao njiskom. Emil je shvatio zašto kada je na jednom prozoru ugledao direktorovo lice, zapravo njegovu konjsku glavu!

Direktor je izvjestio prisutne da škole zbog izmijenjenih prilika i novog programa koji se tek treba donijeti neće biti te je zamolio prisutne da se ponovo okupe početkom slijedećeg semestra...

U gužvi koja je nastala Emil je uspio pobjeći Elizabethi ali ga je ova nekako nanjušila i uspjela doći prije nego što je nestao u Podzemnoj...

- Zašto me izbjegavaš - upitala ga je uvrijeđeno ?

Nije znao što odgovoriti no, nije ni morao odgovarati. Stigao je autobus a iz njega se, s drugim putnicima, iskrcao jedan tip izgledom sličan Elizabeth. Odmah je pojurila za njim potpuno zaboravljajući Emila...

Vratio se kući ne doživjevši drugih nezgoda ali ga je zato kod kuće čekalo novo iznenađenje. Vrata mu je otvorio neki muškarac ogromne bivolje glave (sa rogovima) koji se odmah predstavio :

- Erik, prijatelj tvoje majke. Ti si sigurno Emil ? Majka ti se odmah vraća, samo je skoknula do dućana. Kako je bilo u školi?

Emil još nije došao k sebi kada se pojavila majka natovarena namirnicama. Krenuo je za njom u kuhinju gdje mu je ona s neugodom u glasu počela objašnjavati kako je još mlada, kako žena ne može živjeti sama i kako je sada sve manje nade da će mu se otac vratiti. Od Emila je tražila samo malo razumijevanja...

Odgovorio je majci da se ne brine, da je on dovoljno odrasli da shvati neke stvari i da će sve biti u redu. Nije mogao priznati majci da ga njena odluka o dovođenju stranca u kuću više pogađa nego njen izmijenjeni izgled.

Majka je odmah zatim promijenila temu i počela se raspitivati o školi. U dućanu je već čula da škole neće biti "dok se stvari ne srede". Emil odgovori kako misli da se stvari nikada neće srediti i da ne zna što mu je raditi.

- Možda bi si mogao pronaći neki posao, barem privremeno - reče majka. - Eto, upravo se u našem samoposlu-živanju traži pomoćni radnik u skladištu. Možda bi ti to odgovaralo, zašto se ne raspitaš ?

- Odmah - upitao je on pomalo zatečen ?

- Zašto ne, bilo bi šteta izgubiti tu priliku, samoposluži-vanje je blizu kuće pa možeš dolaziti doma na objed...

Vlasnik samoposluživanja, neka vrsta gorile u večernjem odijelu, bio je simpatična faca. Emil i on su se brzo dogovorili oko radnog vremena i plaće. Gazda

je bio naročito oduševljen kada je Emil predložio da mu se dio plaće isplaćuje u starim limenkama kojima je skladište bilo puno.

Počeo je raditi odmah slijedećeg jutra, srijeda, i taj ga je posao sasvim lijepo okupirao sve do nedjelje kada je imao slobodan dan...

U nedjelju je odlučio da malo prošetata gradom, ponajviše u nadi kako će sresti nekoga sličnog sebi, nekoga tko nije bio zahvaćen tom epidemijom monstroznosti...

Šetao je ulicama, zagledavao se, sada bez neugode, u svako lice, u svaka dječija kolica. Prelazio bi trčeći preko ulice kada bi mu se učinilo da neki prolaznik ima onu prepoznatljivu siluetu humanoidnog obličja. Ali sve je bilo uzalud, cijeloga dana nije pronašao nikoga sličnog sebi...

To je traganje nastavio i slijedeće nedjelje. Učlanio se i u gradsku knjižnicu. Posuđivao je bezbroj knjiga iz svih područja ne bi li razotkrio tajnu metamorfoze ljudskog roda no, ljudsko znanje bilo je nemoćno pred tim fenomenom !

Krajem godine javili su da škole i dalje neće biti. Emil je nastavio raditi u skladištu, pomirio sa sa sudbinom. Istovremeno je shvaćao da on zapravo ne pripada tom novom svijetu i sve je više gubio nadu da će jednom pronaći nekoga sebi sličnom...

Kada su uskoro počeli spaljivati stare knjige i zatvarati knjižnice i muzeje Emil se počeo brinuti za svoju budućnost. Onda su na televiziji prikazali spaljivanje čovjeka, u nekoj dalekoj zemlji, čiji je jedini grijeh bio taj što se nije pretvorio u monstruma. Više se nije usudio izlaziti iz kuće u svoje nedeljne šetnje a prestao je i raditi u skladištu. Majka mu je otvoreno savjetovala da se negdje skloni jer u gradu više nije siguran pa čak i ako ne bude izlazio iz stana...

Za Emila je postojalo samo jedno mjesto gdje se mogao skloniti : djedovo imanje na selu ako ga netko nije uzurpirao !

Majka se složila s njegovom odlukom i pomogla mu da se spakira. Obećala je da nikome neće otkriti njegovo sklonište... Na rastanku su se nježno pozdravili znajući da se vjerojatno više nikada neće vidjeti...

Da bude što sigurniji na putu, Emil se maskirao. Navukao je očevu zimsku kapu preko čela, umotao se u šal koji mu je skrivao ostatak lica, ogrnuo se dugačkim kaputom ispod kojeg je sakrio ranac sa namirnicama i da maska bude kompletna stavio je crne naočale i pomagao se bijelim štapom pri hodanju. Emil je krenuo prema svojoj neizvjesnoj budućnosti u liku monstrozno slijepca...

Djedovu kuću zatekao je praznu. Unutrašnjost je bila zapuštena ali ništa nije nedostajalo. Grob djeda i bake zarastao je u korov, takvog ga je i pustio...

Sutradan je, slijedeći u djedovoj naslonjači, napravio neku vrstu bilansa. Struja je bila iskopčana ali mu nije ni trebala. Imao je vodu iz pumpe u kuhinji i bunar u dvorištu. U drvarnici je bilo dovoljno drva za dvije ili tri zime. Najveći problem predstavljala je hrana iako je na proljeće namjeravao zasaditi vrt i posijati nešto kukuruza za svoje vlastite potrebe i kao hrana kokošima kojih je bilo posvuda okolo u poludivljem stanju... Sve u svemu postojala je neka nada za opstanak ako preživi tu prvu zimu i ako ga netrpeljivost susjeda ne potjera dalje. Ni sam nije znao što bi moglo biti to "dalje" !

Trideset godina kasnije Emil je još uvijek živio na djedovom imanju. Čak se bio sprijateljio sa susjedima ne morajući izigravati slijepca. Više se nitko nije čudio njegovom ljudskom izgledu, bio je samo monstrum među monstrumima... !

U tih trideset godina Emil je shvatio mnoge stvari koje ranije nije ni naslućivao. Shvatio je najprije da ni sam nije bio pošteđen mutacije samo što se njegova mutacija izražavala na manje vidljiv način. Vremenom je uočio da se on, Emil, uopće ne mijenja, da ne stari ! I poslije trideset godina (imao je sada 46) njegov se izgled nije promijenio te je izgledao kao šesnaestogodišnjak a tako se fizički i osjećao. Jedino što je starilo u njemu - taloženjem razmišljanja i iskustva - bile su ideje. Nije se mijenjao toliko njegov odnos prema svijetu koliko njegovo shvaćanje fenomena mutacije kojima je bio svjedok a na neki način i žrtva. Emilu se činilo da najzad shvaća zašto se sve to dogodilo, sva ta izobličenja ljudskog roda, sve te monstroznosti...

Ljudski mozak - to veliko biće neistraženih mogućnosti - proradio je jednoga dana u svojoj veličanstvenoj moći ! Svi ljudski mozgovi postali su nešto Jedno, nadljudsko, nešto što je bilo programirano već u prvim pojavama života na Zemlji...

Desilo se to ali je ta ogomna moć, umjesto da bude koncentrirana na ostvarenju jednog velikog kolektivnog svjesnog, naišla u ljudima općenito i u

svakom pojedincu zasebno, na takvu izopačenost duha da se usmjerila na sasvim novi put...

Umjesto da nastane novi čovjek, oličenje novog duha i jedinstva cijelog čovječanstva, ta je moć implodirala u milijardama pojedinačnih aberacija, inkarnacija koje su bile samo fizički odrazi duhovne izopačenosti ljudi.

Pitanje koje si je sada postavljao Emil bilo je zašto je on toga bio pošteđen (on sam ili tisuće drugih skrivenih po svijetu) i da li je on, tako pošteđen, dostigao barem djelomice taj veliki cilj Prirode. Ako jeste, što mu je bilo činiti, uostalom što činiti ako je i on samo neuspjeli produkt velike neuspjele Evolucije ?

Emil je često imao osjećaj, jak osjećaj sa vizijama, da nije ostao jedini čovjek na svijetu. Da ih je još puno, kao on, diljem Zemlje koji su si postavljali ista pitanja dolazeći do istih spoznaja ali još nespremni da potpuno shvate i prihvate svoju ulogu u svemu tome...

Emil je dugo živio u iščekivanju nekog znaka, nekog poziva koji će pokrenuti mehanizme tih velikih potencijalnosti koje je osjećao u sebi. Cijelo vrijeme mu se činilo da je potrebno malo, samo malo nečega, neki sićušni poticaj pa da sve eksplodira u njemu i da definitivno shvati svoju ulogu i što mu je činiti...

I onda je jednoga dana, dok je hranio piliće u dvorištu, čuo Glas. Netko mu se obračao i on je znao da to nije glas samo jednoga, da je to glas sviju, glas božanskog u ljudima i taj Glas mu je govorio :

- Smiješi se ...

I Emil se smiješio privikavajući mišića lica na taj zaboravljeni izraz ljudskosti. I dok se smiješio sve mu je bivalo jasno : njegova vlastita sudbina, sudbina ljudi, smisao cijelog svemira - sve se pretvorilo u smiješak...

Krenuo je u svijet. Išao je od grada do grada, od sela do sela. Ne više kao slijepac. Govorio je ljudima, ma koliko neljudski, izobličeno izgledali. Govorio je o onome ljudskom u njima što je ostalo uprkos svemu. Učio ih je da se smiješe ma koliko još njihovi osmijesi ličili na cerenje. Učio ih je da budu ljudi...

Posada ORIONA sastojala se od petnaest članova : četrnaest M-ova i NJE, prekrasne, jedinstvene, daleke u svojoj nedodirljivoj ljepoti. Naravno, ONA je bila zapovjednik letjelice i upravljala je trgovačkom misijom koja je s perifernih planeta dopremala sve te rijetke i skupe stvari za kojima su ONE ludovale. Jedan M nije imao nikada toliko sredstava, a vjerojatno ni mašte, da zaželi neki plavi kristal, ručno vezeni brokat, pa čak ni najjeftiniju među tim stvarima : skupocjenu rajsku pticu s Maskije, planet na koji su upravo putovali. Jedan M je u najboljem slučaju mogao postati vođa smjene na nekom teretnom brodu dok je o ratnim i istraživačkim brodovima mogao samo sanjati jer su ONE odavno zaključile da M-ovi nisu dovoljno agresivni niti spretni za takve misije. Uistinu, M-ovi su bili mekušci iako neke povijesne činjenice ukazuju da su i oni nekada obavljali sve te poslove kojima se sada samo ONE bave. Takve tvrdnje mogle su se pronaći u starim knjigama ili u suhoparnim znanstvenim radovima, koje nitko nije čitao a pogotovo ne M-ovi.

Nije bilo lako M-ovima, nimalo lako, u svijetu kojim su vladale ONE i gdje je najveći grijeh bio roditi se muškarcem. No, tako je moralo biti, jer u galaksiji još nije otkriven planet na kojem bi živjela bića slična ljudima, osim Maskije, ali, kao što je poznato, na Maskiji su živjeli samo muškarci. Upravo je zbog toga Maskija bio jedini planet na kojem su M-ovi imali slobodan izlaz, jer su ONE smatrale kako je to dobar primjer kako muškarci postaju bespomoćni i zaostali, a povrh svega, nesretni, u odsustvu ŽENA !

Smatralo se da su Maskijci homoseksualci, dekadentni narod na izdisaju. Istina, izdisali su i odumirali već stoljećima. U svakom slučaju, homoseksualnost je bio zločin koji se na Zemlji kažnjavao smrtnom kaznom.

Pričalo se da će Zemljanke kad-tad uništiti Maskiju kao primjer onoga što očekuje abnormalne. Možda bi tu prijetnju odavno sprovele da su same mogle uzgajati rajске ptice i svo to fantastično cvijeće, koje je uspijevalo samo na Maskiji. Ovako su se morale pomiriti sa činjenicom da Maskija postoji i da Zemljanke luduju za pticama i za cvijećem u onoj betonskoj pustoši Zemlje, za koju još uvijek optužuju M-ove.

Tvrđnju da su Maskijci zaostao i bespomoćan narod (to ih je valjda i spasilo) nije trebalo posebno dokazivati : kako drugačije okarektizirati civilizaciju koja nema ni oružja ni vojske, koja ne putuje svemirom niti koristi bilo kakav oblik moderne tehnologije, civilizacija koja je dozvolila da joj planet potpuno zaraste u prašumu ! Civilizacija, najzad, koja je toliko barbarska da preživljava bez ŽENA , na neki nepoznat, sigurno gnjusnan način !

Maskijci nisu ništa drugo radili nego uzgajali te njihove ptice, okopavali i zalijevali vrtove, recitirali poeziju i muzicirali na nekim primitivnim gudačkim instrumentima od čijih se zvukova dizala kosa na glavama. Na glavama ŽENA, dakako, jer su M-ovi bili ćelavi i, uopće, bez ikakvih dlaka i dlačica po tijelu.

OM6 (Orion-muškarac-šest) upravo je pod tušem gledao tu svoju golotinju, svoj spuštenu želudac, bijele mršave noge i pitao se kako ŽENE uopće podnose suživot s tako ružnim stvorenjima kao što su M-ovi te s njima dijele jedan te isti planet.

Naravno, ONE nisu nikada dolazile u direktan kontakt s njima, ali i sama činjenica da su ih morale imati oko sebe, pored sebe, mora da je za NJIH bila dovoljno nepodnošljiva ! M-ovi su bili potrebni jedino zbog toga što su obavljali prljave poslove i proizvodili reproduktivnu spermu. No, uveliko se radilo na usavršavanju procesa partenogeneze a djeca su se već odavno rađala u inkubatorima ! Zemlja će doživjeti savršenstvo ženske znanstvene utopije kada na njoj ne bude više nijednog od tih nezgrapnih, nemaštovitih i nesretnih bića - muškaraca...

OM6 se potpuno opustio pod mlazom tople vode i nije bio svjestan kada su mu potekle suze samosažaljenja i žaljenja nad cijelim muškim rodом. Možda bi se tih par suza pretvorilo u pravi pravcati plač da s raglasa nije stigla obavijest da se približavaju Maskiji. U trenu je nestalo suza i tuge s njegova lica i pojavio se široki osmijeh. OM6 nije smatrao dvodnevni boravak na Maskiji kao kaznu. Naprotiv, veselio se tome : dobro je poznao planet poslije desetak izvršenih slijetanja i čak se uspio bliže upoznati s jednim Maskijcem po imenu Salek (Maskijci su svi imali po jedno posebno ime, kao ŽENE na Zemlji).

M-ovi bi cijeloga dana ukrcavali kaveze s pticama i sanduke s cvijećem, a onda im je bilo dopušteno da ostanu izvan broda do večerja. Malo ih je koristilo tu mogućnost jer su smatrali da društvo Maskijaca djeluje suviše deprimirajuće. Većina M-ova nije moglo shvatiti kako Maskijci mogu živjeti bez ŽENA. Istina bili su okruženi mnoštvom vesele djece svih uzrasta, muške djece, to je društvo bilo prijatno ali je nedostajalo ono uzvišeno prisustvo, prisutnost ŽENE, prisutnost ŽENSKJE ljepote koja prožimlje okolinu.

Na Zemlji su se odgojem djece bavile posebne ustanove u kojima su, uglavnom, bili zaposleni M-ovi pod nadzorom ŽENA. Nije postojalo ono što su Maskijci nazivali obitelj : zajednica muškaraca istog klana.

Kada se jednom usudio pitati svog prijatelja Saleka kako se rađaju njihovi sinovi, OM6 je dobio najmanje očekivani odgovor : Kao sva djeca, odgovorio je Salek. Zatim ga je podrugljivo upitao zar on zbilja ne zna kako se rađaju djeca ! OM6 nije znao što odgovoriti. Bio je zbunjen i nije se usudio postaviti pitanje koje je imao na vrhu jezika - htio je upitati : “A gdje su vam ŽENE?”. Odustao je i zbog toga jer je znao da su na Maskiji ŽENE tabu tema. ZEMLJANKAMA je bio zabranjen iskrcaj na planet odkada je jedna od NJIH ubila Maskijca koji joj je prišao previše blizu.

No, OM6 i njegov maskijski prijatelj imali su i drugih tema razgovora. OM6 se jako zanimao za mogućnost spravljanja opojnih pića koja su Maskijci proizvodili. Smatrao je da bi time napravio dobar posao na Zemlji ako bi mu odobrili proizvodnju. Salek je obećao da će mu odati tu tajnu kada slijedeći puta dođe na Maskiju. Ali za to je morao biti njegov gost cijele noći jer je proces proizvodnje dugo trajao a morao se pratiti od početka do kraja da bi se savladala tehnologija. OM6 je smatrao da to neće predstavljati neki poseban problem jer je stega na brodu nešto popuštala za vrijeme boravka na Maskiji. Čak nije bilo ni uobičajene ponoćne prozivke pa je mogao računati da će njegovo odsustvo proći neopaženo.

Pošto su cijeloga dana radili na ukrcavanju robe, OM6 za večerom izjavi da je umoran i da ide odmah na spavanje. Prvi je otišao od stola i tiho se iskrao s broda zahvaljujući dnevnoj propusnici. Ubrzo je stigao do Salekove kuće. Radilo se o prostranoj prizemnici sa slamnatim krovom, vrlo primitivnoj nastambi u odnosu na zemaljske betonske kule-gradove. U kući je najviše volio tu vatru u kaminu oko koje su se navečer okupljali Salekovi dječaci dok bi im otac, uz jednostavno sviranje na svom gudačkom instrumentu, pričao priče iz davnine ili pjevao pjesme od kojih se OM6 silno uzbuđivao.

Kada je prvi puta čuo te priče i pjesme, OM6 se začudio jer, osim što su govorile o ljepoti i tajanstvenosti prirode, ptica, cvijeća i poljskih plodova, o ljepoti ljudskog rada, pričale su, i to na vrlo dirljiv način, i o ŽENAMA u njihovom odsustvu.

- Zašto su, onda, ŽENE tabu tema kad mnoge priče i pjesme o NJIMA govore
- upitao je OM6?

- Priče i pjesme govore o davnim vremenima - odgovorio je Salek. - Ali, kao i u vašim legendama, to ne znači da je sve ono o čemu govore istinito. - Ako si dobro slušao - nastavio je Salek - spominjanje žena u pričama se znatno razlikuje od onog u pjesmama. U pričama su žene negativni likovi : okrutne kraljice, čarobnice i vještice, zavodnice zbog kojih muškarci gube pamet, a najčešće i glavu ako ne postanu robovi njihove opsjenarske moći. U pjesmama koje su nastale kasnije tih negativnosti više nema. Spominje se samo njihova ljepota, opisuje se samo uživanje koje muškarac sa njima može doživjeti, opjevava se boja njihove puti, njihov miris, njihova nježnost; one postaju idealni ukras muškarčeva života, ali upravo u njihovu odsustvu.

Da li zbog opojnog napitka kojeg je popio ili zbog nečeg drugog, skrivenog u njemu, OM6 nije shvaćao ni polovicu onoga što mu je govorio Salek. Sve mu je to pomalo bilo čudno uz onu dozu straha i neugode koje je svaki M u sebi osjećao kada se tako slobodno govorilo o NJIMA. Sam je skrenuo razgovor i više se nije usudio tražiti dodatna objašnjenja.

Salek ga je dočekao u vrtu iza kuće. S njim su bila i njegova tri najstarija sina, veliki momci između petnaest i dvadeset godina. Na jednom improviziranom kamenom ognjištu gorjela je vatra. Kada je OM6 stigao nad vatru su upravo stavljali oveći bakreni kotao s poklopcem iz kojeg se nastavljala dugačka krivudava cijev. Salek mu je objašnjavao princip pecare. OM6 je sa zadovoljstvom primjetio da je tehnologija proizvodnje opojnog napitka vrlo jednostavna i da se lako može usavršiti i primjeniti na proizvodnju širih razmjera.

Kada poteče mlaz mirišljave tekućine, OM6 pomisli kako će mu Salek učiniti čast da ga ponudi prvom čašicom, ali mu prijatelj objasni da se treba sačekati konačni proizvod destilacije a prvu čašicu je ionako bacio govoreći da je to otrov.

U međuvremenu su dječaci donijeli iz kuće domaćeg kruha i cijeli jedan sušeni but planinskog medvjeda, specijalitet kraja, kako je tvrdio Salek. Meso je imalo užasno jak okus i miris i neusporedivo se duže moralo žvakati nego šunka od soje koju je OM6 obično jeo. Otvorili su i jedno burence osvežavajuće, pjenaste tekućine koju su pili iz velikih zemljanih ćupova. Iako se skoro zadavio u pjenu, OM6 je izjavio da je i taj napitak fantastičan, to je zbilja i mislio. Nadao se da će otkriti tajnu spravljanja i tog napitka ali se nije usuđivao pretjerivati u svojim zahtjevima.

Kada je prvi kotao prerađen, kušali su napitak. Ovako svjež i još topao nije imao sve tajanstvene okuse ohlađenog i ostarjelog pića ali je jednako prijao, kao što prijaju stvari koje sami radimo ili gledamo kako nastaju pred našim očima.

Okolo ponoći svi su bili više-manje pod utjecajem alkohola i kada su se dva maskijska mjeseca susrela na nebu, Salek posla najmlađeg sina da mu donese instrument.

OM6 je uživao u toj atmosferi. U to su doba noći M-ovi spavali, osim ako nisu bili na dužnosti, i nikome ne bi palo na pamet da u pola noći započne neku svirku no, na Maskiji je bilo sve moguće.

Neko je vrijeme Salek pažljivo naštimavao svoj instrument, a onda je počeo gudati i svi su se smirili slušajući tugaljivu melodiju. OM6 osjeti kako se u njemu budi jedan do tada nepoznat osjećaj, osjećaj jednog posebnog, nedefiniranog raspoloženja. Koliko je god bio svijestan da nije na svom rodnom planetu, da Salek i njegovi sinovi ne pripadaju istom korijenu humanoida, osjećao je da u tom trenutku više pripada njima nego bilo kojoj grupi ili sredini koje je do sada poznao, od inkubatora pa sve do služenja na ORIONU. Nije mogao zaustaviti suze sreće koje su mu orosile lice, ali ih je brzo obrisao i zamolio Saleka da mu natoči još pića.

Večer je bila na vrhuncu kada je Salek izjavio, uzimajući svoje sinove za svjedoke, da OM6 nije nikakvo ime! Odlučili su dati mu ime koje će s ponosom nositi. Imenovali su ga Dek-Salek, Što je značilo : Salekov prijatelj. Poslije su, uz nekoliko čašica, obavili obred bratimljanja, po drevnom običaju, miješanjem krvi. Tako je OM6, odnosno Dek-Salek, mogao ustanoviti da krv Maskijaca nije plava, kao što je mislio, niti crvena, kao njegova, već žučkasto-zelena, ali mu to nije smetalo da u tom trenutku i zauvijek, Saleka i njegove smatra braćom.

U toj sezoni je noć na Maskiji trajala svega sedam standardnih sati ali toj noći kao da nije bilo kraja. Poslije svih ukazanih počasti i još nekoliko ispijenih čašica, OM6 se potpuno opustio. U povjerenju je počeo pričati o onome o čemu obično nije ni razmišljao, jer nije ni znao da to čuva u sebi. Govorio je o NJIMA, o ŽENAMA, i o jadnim M-ovima koji su morali živjeti kao robovi. Najedanput se sjetio svih priča iz prošlosti u kojima se tvrdilo da su na Zemlji muškarci nekada bili jači spol. Doradivao je te priče, uljepšavao ih, ne znajući odakle mu tolika hrabrost. (Zbog takvih priča mogao je završiti u nekom rudniku na sporednim planetima!). Ali se u tim trenucima nije ničega plašio. Zahvaljujući alkoholu, u njemu se budio onaj atavistički, iskonski muškarac koji je sada, u njegovoj raspaljenoj mašti, dominirao i gazio poražene žene.

Salek i njegovi sinovi oduševljeno su pljeskali tim vizijama i kada je poslije još jedne čašice Dek-Salek utonuo u ono stanje opijenosti u kojem se miješaju san i java, stvarnost i mašta, još je uvijek na licu nosio pobjedonosni osmijeh iz svojih ludih želja.

Buđenje nije bilo tako triumfalno. U glavi mu je zujalo, želudac mu je bio ispunjen mučninom, a kada je pokušao otvoriti natečene kapke, zaslijepila ga je danja svjetlost pa je opet morao zatvoriti oči. Osjećao se jadno, ali se ipak, u svoj toj mucij, uspio sjetiti da je već odavno trebao biti na brodu. Na svu sreću imao je još malo vremena da stigne do broda prije nego što se M-ovi probude. Osvrnuo se oko sebe tražeći Saleka, ali nije bilo nikoga. Nalazio se u ovećoj

prostoriji koja je imala ostakljeni krov a bila je ispunjena desetakom ogromnih, mesnatih, čudnovatih cvjetova kakve do tada nije imao prilike vidjeti. Onda do njega dopre neobično jak miris, sličan mošusu, koji je još više pojačao osjećaj mučnine.

Ni sam nije znao zašto ali odjednom osjeti neugodu u prisustvu tih cvjetova od koji su neki dosežali njegovu visinu. Rasli su u širokim zemljanima vazama iz kojih se uzdizao njihov debeli trup sa simetrično raspoređenim, mesnatim listovima koji su se neprestano njihali iako u prostoriji nije bilo ni daška vjetra. Ne samo to : kada je dobro oslušnuo, došao je do zaključka da ono što je smatrao zujanjem insekata, ne dolazi od mušica koje su unaokolo letjele, niti iz njegove pijane glave, već od tih biljaka!

Kao svi M-ovi ni OM6 nije bio previše hrabar i tajanstvenost cijele te situacije nimalo mu se nije sviđala. U trenutku se otriježnio i diskretno se počeo povlačiti prema vratima koja je opazio na drugom kraju prostorije.

Očiju uprtih u vrata pokušavao je izbjeći što je više mogao dodire s tim čudnovatim biljem. Nije ni primjetio Saleka koji je spavao izvaljen na tlu i spotaknuo se o njega. Imao je osjećaj da se cvijeće oko njega smije.

Udarac je probudio Saleka koji se odmah digao rastežući se dok su mu kosti neobično pucketale.

- Kako ti je pasalo - upitao je Salek smiješeći se?

OM6 nije točno znao na što se odnosi Salekovo pitanje.

- Malo me boli glava - odgovorio je nesigurno.

Salek se ponovo nasmijao ovoga puta gromoglasno :

- Moglo je biti i gore - reče - ali nisam mislio na pijanstvo.

Na što je mislio Salek ako ne na pijanstvo, zabrinuo se OM6.

- Ne moraš se ustručavati - javi se ponovo Salek - sada si naš. No, kako je bilo?

OM6 i dalje nije shvaćao o čemu Salek govori, ničeg se nije sjećao od prethodne večeri, kao da su mu sve uspomene isparile iz glave zajedno sa pijanstvom, a ostale su mu samo to zujanje u glavi i ta mučnina u želucu. Odjednom više nije želio čuti nikakva objašnjenja. Prihvatio je čašicu pića koju mu je Salek ponudio kao najbolji lijek protiv glavobolje, a onda je skoro pobjegao pod isprikom da će biti kažnjen ako se na vrijeme ne vrati na brod.

Salek je negodovao ali ga nije mogao zaustaviti. Uspio je samo izvući obećanje da će ga OM6 još jednom posjetiti prije nego što napusti planet.

Pošlo mu je za rukom da neopaženo uđe u brod, a kada je zazvonilo za buđenje, izašao je iz svoje kabine kao da se nije ništa dogodilo, kao da je proveo jednu mirnu, uobičajenu noć.

Tek kada su tog jutra pošli po prve tovare cvijeća i ptica, počeo se prisjećati događaja protekle noći. Slike su se skoro bolno oblikovale u njegovoj svijesti, najprije kao bljeskovi nepovezanih situacija, a onda kao neprekidni film, fantastični film u kojem je on bio glavni akter. Naprosto nije mogao vjerovati da je sve to proživjeo protekle noći!

Toliko je bio zanesen onim što je proživljavao kroz svoja sjećanja, da je pao s jednog pogrešno složenog sanduka i slomio si lijevu nadlakticu. Odmah su mu pružili pomoć i uopće nije patio znajući da će mu kost zarasti za 24 sata, ali je sada, u miru svoje kabine, bio još više pod utjecajem slika iz svog sjećanja.

Nije više mogao izdržati tu neizvjesnost. Obukao se i iskrao sa broda u namjeri da posjeti Saleka i otkrije da li je istina da je doživio sve ono čega se sjećao. Nije ga brinulo ni to što neće biti na podnevnoj prozivci jer ako su doživljaji prošle noći bili istiniti, onda je odlučio pobjeći, dezertirati. Morao je znati!

Nikoga nije bilo ni u Salekovom domu ni u vrtu iza kuće. Klan se sigurno nalazio u brdima ili na polju. Odlučio je da ih sačeka. U međuvremenu nije mogao odoljeti znatiželji : uputio se u onaj staklenik gdje se jutros probudio. Vrata su bila zabravljena ali je vrlo lako otključao primitivnu bravu. Dočeka ga je isti onaj miris mošusa i ono specifično zujanje koje se pojačalo čim je stupio u prostoriju. Napravio je nekoliko koraka i onda zastao ispred jedne od velikih mesnatih biljaka. Učinilo mu se da prepozna tu biljku iako se nije razlikovala od drugih u kolibi. Primjeti u čudu kako joj se debeli listovi šire dok je iz skrivenih dubina izranjao crvenkasti, nabrekli pupoljak. Prednji dio cvijeta imao je oblik zbijenih usnica i počeo je puštati neku mirišljivu sluz. Istovremeno su se listovi biljke pružali prema njemu, nježno ga dodirujući, igrajući se njegovim tijelom. Osjetio je ono isto uzbuđenje koje je osjećao redovito, jedanput mjesečno, kada je išao davati spermu. Nije se opirao. Otkopčao je kombinezon i spojio se sa mesnatim pupoljkom koji se rascvao u dodiru s njegovim penisom i počeo ga uvlačiti u sebe kao da ga želi cijeloga progutati. Njegovim tijelom prostruji osjećaj zadovoljstva i on se potpuno prepusti igri. Osjećao se bolje nego u kabini za davanje sperme, puno, puno bolje...

Kažu da post coitus životinje, pa i čovjek, osjećaju tugu, ali ono što je osjećao OM6, bila je samo neka vrsta sretnog umora. Zaljubljenim pogledom promatrao je biljku ne znajući kako da joj se zahvali za zadovoljstvo koje mu je pružila. Pokušao je analizirati taj novi osjećaj sretnosti u sebi. Morao je priznati da je taj osjećaj čak jači i uzvišeniji od onog koji bi obuzimao M-ove dok bi promatrali ŽENE s one propisane udaljenosti od tri koraka; udaljeonosti do koje je sezao bič koji su one nosile. Polako je shvaćao kako u svemiru postoje stvari za kojima se može žudjeti. U tom je trenutku definitivno odlučio da prebjegne.

Konačno je izašao u vrt iza kuće gdje je s nestrpljenjem čekao povratak Saleka i njegovih sinova. Legao je u travu ispod jednog drveta, gledao je u nebo blesavo se smiješeci i zaspao s tim glupim osmijehom na licu.

Probudio ga je veseli Salekov glas, već mu je točio čašicu eleksira.

- Ne treba pretjeravati s tim - reče mu umjesto pozdrava, pokazujući pokretom glave prema paviljonu s ostakljenim krovom. - Tako se brzo razmaze, pa kada se na to naviknu, onda traže sve češće i češće i ako ne dobivaju redovito, počnu venuti i rastu im bodlje. Ne treba zaboraviti da je potrebno najmanje petnaest godina da se odgoji jedna takva biljka.

Kao kroz maglu OM6 se prisjećao priče koju mu je ispričao Salek prethodne noći. Zamoli ga da mu je ponovo ispriča, čak je zaboravio spomenuti svoju odluku ostajanja na Maskiji.

Pošto je napunio čaše, Salek je počeo pričati :

- Sve do dolaska vaših brodova smatrali smo da su priče i pjesme o ženama samo legende koje na simboličan način govore o stvarima koje su se nekada davno, u prapovijesnim vremenima, dešavale, tek se trebaju desiti ili se ciklički ponavljaju u vremenu. Ali kada smo vas upoznali, vas i vaše žene, shvatili smo da se ne radi o legendama već o predajama iz stvarne prošlosti našeg naroda. Shvatili smo da su i na našem planetu nekada gospodarile one i da su bile slične vašim ženama. Onda se desilo nešto što je sve izmijenilo. Proučili smo stare zapise, pitali šumske mudrace i dobili smo potvrde naših sumnji.

Žene su nekada koračale ovim planetom i gospodarile njime. Tu i tamo u dubinama prašume, okupljali su se odbjegli muškarci kujući planove o tome kako da se riješe ženske tiranije. Tako su neki od tih muškaraca došli do zaključka da će žene gospodariti sve dok budu hodale, govorile i zasljepljavale nas svojim izgledom te vladale sposobnošću rađanja.

Istovremeno je u tom krugu izbjeglica jedan genetičar došao, sasvim slučajno, do važnog otkrića : uspjelo mu je spojiti živu animalnu stanicu s vegetalnom i time je dobio jedan hibridni organizam koji je gubio neke karakteristike križanih vrsta ali je dobivao nove, iznenađujuće.

Nije trebalo dugo da se uvidi kako u toj mogućnosti leži i rješenje svih problema tadašnjih muškaraca našeg planeta. Za svega dvije generacije stvorena je idealna žena : bila je lijepa kao što to samo cvijet može biti, ispuštala je ugodne mirise i glasala se samo tihim zujanjem. Dakako, nije se mogla kretati ali je zato, zahvaljujući svom mesnatom tkivu, mogla rađati na prikladan, selektivan način pošto je mušku djecu nosila u trupu a žensku u obliku sjemena ispod svakog lista.

Rješenje je bilo idealno ali se krvavi sukob između spolova nije mogao izbjeći. Srećom, u to su vrijeme žene bile dostigle onaj stupanj dekadentne opuštenosti koji uništava cijele civilizacije. Tako su muškarci u relativno kratkom vremenu uspjeli eliminirati žene s planeta.

Maskijom su zavladao blagostanje i mir. Odlučeno je da planet bude organiziran kao poljoprivredna udruga klanova a jedina dozvoljena znanost postala je genetska hortikultura.

Ono što su otkrili vaši brodovi, bio je jedan miran i sretan planet naseljen čoporom muške djece i muškarcima koji su, uz poljoprivredne radove, njegovali umjetnost i filozofiju sretnog, jednostavnog života bez antagonizama.

Naravno, dolazak vaših brodova sa ženskim zapovjednicima bio je civilizacijski i kulturni šok za nas Maskijce. Zato smo tajili i još uvijek tajimo postojanje naših "žena". Da to nismo uradili, Zemljanke bi nas odavno uništile. Sažalili smo se na vas, braću muškarce i svaki puta kada je to moguće, diskretno vas upućujemo u naše tajne kako bi vas prosvjetlili i dali vam neku nadu u bolju budućnost.

OM6 iskoristi taj trenutak da upozna Saleka sa svojom namjerom da prebjegne ali ovaj energično odbi tu mogućnost i nastavi :

- Kod nas je običaj da svaki muškarac zasadi svoju prvu ženu kada navrší trinaest godina, a postaje punoljetan i ravnopravan član našeg društva kada mu prva žena sazrije za rađanje, za što je - u prosjeku - potrebno oko petnaest godina. Tada se odvaja od klana, postaje ocem i gospodarom svog vrta slasti, kao što je red.

- To je cijela priča - reče Salek dodajući : - Valjda ti je jasno zašto ne smiješ prebjeći, to bi stvorilo diplomatski incident, a mi nismo u stanju ratovati sa vašim ženama niti to želimo. Zato imam jedan drugi prijedlog, ali o tome kasnije. Sada ćemo nešto popiti i prezlogajiti ako nemaš drugih pitanja.

OM6 je imao pitanja na pretek ali nije postavio nijedno. Bio je previše uzbuđen, zapravo ganut onim što je saznao. Trgnuo je iz čašice osjećajući kako se tekućina razlijeva u njemu kao nezaustavljiva, topla plima.

Pojeli su i kada je krenuo na brod, Salek mu je tutnuo u ruke jedan mali paketić. Svečano je zatražio od njega da se zakune kako nikada neće odati tajnu Maskijaca, čak ni po cijenu života, ako bude potrebno. OM6 se zakleo sa suzama u očima, a onda se oprostio od cijelog klana.

Kada se te noći, poslije napuštanja maskijske orbite, našao sam u svojoj kabini, OM6 je nestrpljivo otvorio zamotuljak koji mu je Salek poklonio na

rastamku. Prvo što je uočio bila je pljoska s pićem. Potegnuo je dobar gutljaj a onda je otvorio pisamce koje se nalazilo uz pljosku. Bilo je kratko i podsjećalo je Dek-Saleka da treba čuvati tajnu i biti ponosan što je muškarac. Osim toga upućivalo ga je na adresu gdje će stupiti u kontakt s drugim pristalicama pokreta. Uništio je pismo čim ga je pročitao i naučio adresu napamet. Htio je to uraditi i s omotom paketića ali je primjetio da još nešto sadrži. Potresao je papir iznad ležaja. Ispala je jedna mala prozirna vrećica u kojoj se nalazilo pet velikih zrna i jedna mala ceduljica na kojoj je bilo napisano jedva čitljivim slovima : “Za tvoj harem. Sretno! Salek”.

OM6 potegnu još jednom iz pljoske, stisnu vrećicu uz grudi i utone u san s osmijehom sreće na licu.

Mislav Pasini:

SVJETIONIK

- Noć je zvjezdana. – pomislila je dok se držala čvrsto za ogradu visokog svjetionika. Promatrala je more, njegove bijesne valove koji su se razbijali o podnožje svjetionika. Svake noći, kako bi se približavala ponoć, more bi podivljalo. Orkanski vjetrovi puhali bi sa svih strana kao da pokušavaju njezino utočište zdrobiti i odvući u plavetne morske dubine. Od zvuka podivljalog mora hvatala bi je jeza, pogotovo kada bi ga slušala sa dna svjetionika, iako sada već puno manja nego prvih dana kada je počela živjeti na ovom samotnom mjestu. Nije znala sebi objasniti kako je tu stigla. Jednog jutra tu se jednostavno probudila, kad joj je rano jutarnje sunce otvorilo oči. Bilo je to neko posve novo vrijeme, neki posve drugi svijet. Satovi cijelog svijeta za nju su tada stali i više nije imala orijentaciju u vremenu. Ako je vrijeme u obliku nestrpljivih kazaljki na satu ikada i postojalo, svelo se isključivo na jutro, dan i noć. Klizilo je samo po sebi i nestajalo negdje u daljini plavog horizonta.

U početku ju je možda malo i smetalo što je bila posve sama, ali s vremenom se i na to navikla. Uostalom, vrlo brzo se uvjerila u suprotno. Svoju tajnu duboko je

zakopala u duši koju je podala visokom svjetioniku. Ta čudna građevina vladala je njome. Osjećala je da joj više nigdje drugdje nije mjesto, da mu pripada. Lagani osmijeh zaiskrio joj je licem dok je gledala u mračne daljine. Pramen kose pokrio joj je obraz, a zvijezde su se ogledale u njezinim očima. U noćima punog mjeseca, kao što je bila ova, njezin osmijeh je blistao. Bijeli zubi iskrili su poput dragulja iza crvenih punašnih usana. Te noći bile su vrijeme za njene ponoćne razgovore, dokaz da na toj mračnoj i praznoj olujnoj osami nije bila sama. U tim noćima njezine riječi su davale nadu, a duhovi mora su to voljeli.

Ušla je u unutrašnjost vrha svjetionika i za sobom zatvorila vrata. Vjetar je nastavio hučati oko njih. Sjela je na pod, unutar kruga svjetlosti koji se u tom trenutku neobično zagrijao. Noge je skupila u lotusov cvijet, pramenove kose prebacila preko ramena i zamišljeno gledala prema otvoru čije su stepenice vodile prema dnu. Zatvorila je oči. Noćno putovanje upravo je počinjalo, podsjetili su je žmarci u leđima. Kada je ponovo otvorila oči, gledala je mutnim, zamagljenim pogledom i dalje u pravcu otvora iz kojeg je sada izvirao pramen ledene izmaglice. Čekala je kao i svake večeri punog mjeseca. Ionako nikada nije bila sama, ali tko bi joj to povjerovao. Nije bilo nikoga od krvi i mesa u blizini kome bi to saopćila. Iz otvora je začula korake: isprva su bili nesigurni, a zatim su se ubrzali. Pred samim izlazom iz otvora koraci su utihnuli. Pogledala je prema otvoru i duboko udahnula hladni zrak koji je godio njenom ugrijanom tijelu unutar kruga svjetlosti. Tiho je prozborila: "Možeš ući."

Osjećala je strančevu blizinu takvom snagom da joj se činilo da ga je vidjela i prije negoli je provirio glavom iz otvora. Ušao je nesigurno, teturajući na nogama. Koža mu je bila mokra i kapi su se cijedile niz njegovo tamnoputo lice, a do ramena duga kosa bila mi je slijepljena ispod brade. Mokra crna košulja pripila mu se uz tijelo sa kojeg je mirisala sol, a tamnoplave hlače otežano su mu visile na nogama. Gledao ju je zbunjeno, dok mu se trbuh napinjao pod mokrom koušljom.

-“Sjedni.”, rekla mu je.

Ispočetka, kao da se ustručavao, a onda ju je poslušao i spustio se na pod nasuprot njoj. gledali su se netremice. Osjećala je njegovu slabost i čitala mu strah iz zjenica. Šutjeli su neko vrijeme, a ona je osjećala nemir njegove duše.

-“Kamo ideš?”, upitala ga je.

Nije joj odgovorio. oči su mu se zamutile dok je tražio odgovor kojeg nije bilo.

Odmahnuo je glavom. Tok trenutka doga se posjekotina pojavila na njegovom čelu. Zacrvenila se na koži, a kapljice krvi potekle su preko sada blijedog lica i izmiješale se sa kapima mora.

Ona pruži ruku prema njemu dodavši mu neobično bijelu maramicu kako bi obrisao lice. I dalje je očekivala odgovor na postavljeno pitanje, mada je slutila da ga neće tako lako dobiti od njega.

-“Što ti se dogodilo?”

On je zamišljeno zurio u pod kao da se pokušava prisjetiti što li je to bilo s njim i kako se našao u ovom svjetioniku.

-“Pruži mi ruku.”, rekla je. On se ustručavao.

-“Pruži mi ruku!”, ponovila je.

On automatski ispruži ruku i njegov se krupni dlan našao u njezinoj ruci.

Nasmiješila se. – “Hladan si.”, rekla je, ispustivši mu dlan.

-“ Sam mi moraš ispričati svoju priču. Nemam prava to izvlačiti iz tebe. Mogu ti samo povremeno pomoći. Takva su pravila...Ti si mrtav! Žao mi je što ti to ovako kazujem, ali od nečega moramo početi.”

On se opet protrese, pri čemu se još jedna posjekotina pojavi, sada na njegovom desnom obrazu. Zaklopio je oči i stao kimati glavom.

-“.... Znam.”, prošaptao je, nekako više za sebe.

-“Nimalo romantičan uvod.”, rekao je, dok su se suze nakupljale u kutovima njegovih smeđih očiju.

Grmljavina je proparala nebom tog trenutka, a val pun bijesa sudario se sa svjetionikom.

-“Gdje su ostali?” , upitao je nakon kraće šutnje.

Ona odmahne glavom i slegne ramenima kao da nije razumjela pitanje.

Ponovio je pitanje, ali nije dobio odgovor.

-“ Znaš dobro na koga mislim! Zaboga, na brodu nisam bio sam!!!”

Spustila je pogled. – “Nisam ni ja bila sama kada mi se dogodilo to što se dogodilo...”

-“ A što se tebi dogodilo?”, upitao je lomljivim glasim.

Šutjela je, a potom odgovorila, -“Ostala sam sama.”

- “ Pa kakve to ima veze samnom? Gdje su ostali zaboga?”

- “ S tobom, kao što vidiš, nisu! Pravo na ulaz u svjetionik ima samo po jedna osoba. Izbor je bio takav da si to ti.”, odgovorila je.

Sjećanje se polako, u djelićima, vraćalo u njegovu glavu. Zažmirkao je nekoliko puta, a onda otpočeo...

-“Ja sam gusar slobodnjak! Takva je bila cijela posada broda. Ne služimo nikome, već radimo za sebe.”

-“ Zar gusari još uvijek postoje?”, izustila je u čudu.

On kimne glavom.

-“Ima nas, ali smo rijetki.”

Pogledala ga je i dalje u čudu, te se zamislila kako već dugo nije znala što se događa u tom vanjskom svijetu od kojeg je bila miljama udaljena. Sve što je mogla saznati bile su informacije prikupljene od izgubljenih duša koje su u noćima kao što je bila ova, prolazile kroz otvor njenog svjetionika. Razumjela je ljudsku psihu, mada je u tim noćnim razgovorima često znala posumnjati u svoje sposobnosti, opterećena time dokle ljudska podlost može otići.

- “Gusari su zli.”, konstatirala je ona.

- “Nisu svi.”, rekao je pogledavši ju, - “Predrasude...Predrasude!”

Očekivala je objašnjenje.

- “Nikada nikoga nismo ubili. Čuvali smo svoj otok kojeg smo smatrali svojim utočištem. Nikada nismo nikoga mučili. Dovraga, bili smo poprilično dobri!”

- “Teško da niste nikada nikoga ubili. Ipak ste bili gusari!”

Zamislio se.

- “Ako se to ikada i dogodilo, bilo je u samoobrani.”

- “Teško da ste mogli opstati sami, a da niste nikoga opljačkali!”, rekla je.

- “Od nečega smo morali i živjeti.”

- “Što te donijelo ovamo?”, upitala ga je.

Šutio je.

- “Tragalo se za davno sakrivenim blagom Crnobradog gusara!”

- “I to te nigdje nije dovelo.”, zsključila je ona.

Šutio je nekoliko trenutaka.

- “Znam da sam mrtav, osjećam to u sebi...”, oči mu zasuziše, - “Ali zašto ti onda razgovaraš samnom?...Tko si u stvari, ti?”

Promotrla ga je i zatvorila oči. Zid svjetionika tresao se, dok je more doslovno razalo valovima njegovo dno. Iz trena u tren valovi si bivali sve jači i dosezali sve jače uvis.

- “Ja sam čuvar prijelaza.”, rekla je napokon.

Crvenkasta svjetlost ispunjavala je prostoriju, a njene oči zaiskrile bi iznenada i onda se opet ugase. Nna trenutke se diomala čudno, baš poput nježne vampirice dok je blago žuta svjetlost isijavala iz njezinih zjenica.

Gusar spusti pogled.

- “Silovali ste?”, upitala je iznenada, a on je iznenađeno pogleda.

Progutao je slinu i zbinjeno odmahnuo glavom.

- “Znm da jeste, osjećam miris ženske krvi na tvojoj koži. Žena intuitivno može osjetiti kada je netko slovatelj!”

Maramicom je ponovo obrisao lice. Zastao je kao da mu je nedostajalo riječi. pogledao ju je zamagljenih očiju.

- "Ja nisam...!", tiho je procijedio.

- "Nitko tebe ne optužuje. Mislim na tvoju stradalnu družinu!"

Slegnuo je ramenima.

- "Htio sam to spriječiti."

- "Reci mi."

Pogledom kao da je tražio odgovor u zraku. –"Oтели smo admiralovu kćer iz osвете zbog progona. Nije se trebalo tako dogoditi, ali stvari su izmakle kontroli!"

- "Kojeg admirala?"

- "Admirala Pete flote koja je progonila i ubijala gusare."

- "Što ste s njom učinili?"

Nije više govorio.

Sada su suze ispunile njezine oči.

- "Silovali su je svi od reda na palubi...Privezali su je za jarbol i tukli je da vide kako izgleda njena plava krv! Urlala je u pomoć dok su se izmjenjivali na njoj. Usta su joj bila krvava, a modrice i natekline stvarale su se pod njenim očima. plakala je kao malo dijete i gleala prema meni..."

- "...kada si je i ti silovao?"

Uronio je lice u dlanove.

- "Nisam! Ja je nisam!"

Nakosila je glavu.

- "Kako, pa i ti si gusar?"

Nakoliko trenutaka je šutio, skamenjen slikom koje se sastavila pred njegovim očima iz razbijenih djelića sjećanja, sada potpuna.

- "Uopće nismo bili dobri! Bili smo predaleko od toga, bili smo zvjeri!"

- "Što se dogodilo kada je nisi silovao?"

Pogledao je u nju, zakrvavljenih očiju. Pogled je zadržao na njenom licu, a onda su se slike ponovo stale izmjenjivati pred njim.

Vidio je ljude-zvjeri pred sobom, monstrume koji su se opijali i nju kija je urlalasvezana za jarbol. Čuo je kapetana kako proziva gusare koji su bili na redu za silovanje. Gnušao se tih slika.

Sljedeće što je vidio bio je kapetan koji je izgovarao njegovo ime. Osjećao je bijes i prezir. Susreo se sa iskonskim strahom u djevojčinih očima kada joj je prišao.

Stajao je tako nekoliko trenutaka, a onda izvadio nož od ispod svog pojasa i njime zamahnuo zrakom. Gusar s njegove desne strane survao se preko ograde u more, prerezanog grkljana. Idućeg je duboko proparao po licu. Podivljala povorka bila je iznenađena njegovim postupkom. Borio se ko zvijer, oimao se kao zvijer, tukao nogama i parao oštricom po zraku. U jednom trenutku se osjetio bespomoćnim.

Dohvatili su ga s leđa i nakon toga je primio nevjerojatne udarce svuda po tijelu.

Krv je potekla niz njegovo lice, niz obraze su mu nahrupile suze od bola dok su ga gusari mlatili na podu. Nije imao snage ustati, već je pokušao četveronoške izmigoljiti od strašnih udaraca. Pao je na bok i tada vidio kapetana koji je ispalio djevojci zrno u sljepoočnicu. Zajauknuo je kada je krv prsnula iz njene glave. Osjećao je kao da umire zajedno s njom. Primio je još nekoliko udaraca ležeći na tlu, a onda ga je nečija snažna ruka šćepala za kosu. Sljedeće što je vidio, bio je nož koji se velikom brzinom približavao njegovim prsima. Mrtvog su ga bacili u ocean. Zajedno s mrtvom djevojkom postao je hrana morskim psima.

- "Bilo ti je uistinu teško.", rekla je ona.

Njegovim očima vidjela je cijeli slijed događaja.

- "Borio si se! To je rijetkost, a onda si platio svojim životom."

Ruke su mu se tresle.

- "Zašto sam ja ovdje?", opet je upitao.

Njene oči zasuze, - "Zato jer ti nikada nisam uspjela saznati ime."

Pogledao ju je zbunjeno.

- "Možeš ići Andrew Mortone! Ispraznio si svoju dušu.", rekla je.

Ostao je sjediti, ne shvaćajući što mu je ona to upravo izgovorila.

- "Kako mi znaš ime?, upitao je, premda ga je i sam bio zaboravio.

- "Znam.", rekla je jednostavno.

Protiv svoje volje podigao se s poda i kao da ga je tjerala nekakva strana sila, vratio se kroz otvor na podu. Njegovi koraci po stepenicama nisu se čuli.

Ostala je sjediti sama, a crvenkasta svjetlost u sobi polako je nestajala.

- "Hvala ti što si se borio.", rekla je za sebe.

Olujni vjetar se pojačao, a tlo se pod njenim nogama zatreslo. Osjetila je nelagodu.

- "I što sada?", postavljala si je jedno isto pitanje.

Izašla je van na divlji vjetar. Gledala je u ogradu, u daljinu, a onda se zagledala u dno svjetionika.

Pomalo je već bila umorna od svih tih izgubljenih ljudskih duša koje su je posjećivale svake noći za punog mjeseca. Da se i baci niz svjetionik nije bilo smisla, ai ni ovo što je imala nije se moglo nazvati životom. Žudjela je za nečim drugim, a ove je noći to osjetila. Htjela je nečiji dodir i blizinu.

Andrewova žrtva bila je korak prema promjeni okolnosti u kojima je njena silovana duša lebdila polusvijetom, osjećala je to. Neće ni ona biti još dugo sama na pučini, tješila se.

Iz razmišljanja je prene zvuk koji je odudarao od zvukova njezine bezvremenske svakodnevice. Bila je to glazba. Okrenula se prema ulazu, a iznutra je dopirala

narančasta svjetost. Vidjela je tamo sebe, veselu i nasmijanu ,kako pleše uz tihu glazbu pripijena uz nečije rame. Prizor ju je privukao i ona uđe unutra. Vrata s zatvore i svjetlosti nestane. Ostane samo tama.

Nebo se čistilo od tmastih oblaka koje je vjetar nanio i zvijezde su provirile. Nove duše morskim zrakom bližile su se svjetioniku i uz strmi zid se penjale do njegova ulaza. Na samom vrhu ponovo se upalilo svjetlo. Trajalo je svega nekoliko trenutaka, a potom se ponovo ugasilo, ovaj puta zauvijek. Duše se razidoše, jer vrata tog prijelaza više se neće otvarati.

Polako, skoro neprimjetno, svjetionik je tonuo u more. Na mjestu gdje je nestao ispod površine, ostao je samo veliki krug morske pjene. Veliki val ga prekrije. Vrijeme se smirivalo.

Kraj

Davor Banović:

POSLIJE SUKKOTHA

Bili su udaljeni možda dvije parasange od zapadnih granica doline Gošen, dječak i njegov otac. Ipak, krajolik oko njih bio je vrlo različit od njihove rodne zelene doline. Dječak nikada nije bio ovako daleko u pustinji. Čuo je priče, iako to ni u snu nije mogao povjerovati, da se pustinja prostire stotinama parasangi unaokolo. Golemo pješčano prostranstvo u kojem danju vlada žarko sunce koje izvlači i posljednju kap tekućine, a noću čudnovati vjetrovi koji premještaji pješčane planine i lede krv u žilama.

Bio je petnaesti dan mjeseca tišrija. Trebalo je prinijeti Adonaiu žrtvu paljenicu iako ova jesen nije bila osobito plodna. No Nimrod ben Ami nije bio bezbožnik poput bezbožnih Misrajimaca koji za sušu krive svoje bijesne Bogove. Niti znaju za pravoga Boga, niti za njega žele čuti, a ipak su im usta puna kletvi i prijezira prema Hebrejcima. "Vaš otac Josip u davnini je htio pomoći Misrajimu. Zašto to vi ne učinite? Meso iz Misrajimskog lonca vam je zasjenilo bubreg? I vi mislite da mi Misrajimci vjerujemo u vaša mrmljanja o nekakvom hebrejskom

praocu koji savjetuje velikog Misrajimskog kralja? Kakve li su to samo gluposti i besmislice? Spustili ste se iz Kanaana jer su vam trbusi škripali od gladi, a usnice pucale jer ih niste imali čime zaliti. A sada samo točite u sebe vino iz Misrajimskih mješina, i sitite želuce debelim Misrajimskim junicama?" Tako bi otprilike sricao svoje monologe Enenanah prije negoli mu je otac zabranio da se druži s Nimrodom. Veliko se zlo spustilo na ovaj velebni narod. Mnoge žene iz Gošena počele su naricati su davno zaboravljene tužaljke. Svi su Hebreji počeli žaliti za vremenom kada su njihovi praoci lutali pašnjacima obećane zemlje. Nimrodu je otac pričao da je taj život bio mnogo teži nego njihov život u Misrajimu. Ne jednom, Nimrod je čuo hvalu upućenu Bogu na ime njihova života u Gošenu sa smočnicama punim meda, vina brašna i oborima u kojima bi uvijek skakala pokoja ovčica ili kravica. No, u zadnje vrijeme abbine je hvalospjeve upućene Misrajimskoj snazi i mudrosti zamijenilo gnušanje i tiha želja da se konačno, jednom za svagda, oslobode misrajimske tlake.

Konačno su stali. Nimrod je odahnuo. Skrivao je od abbe svoj umor, no osam teških kamenova koje je svezane vukao po tlu koje je već bilo poprilično spaljeno i bez vegetacije pričinjavalo je četrnaestogodišnjem dječaku velik teret. Otac je pustio svoj konopac, i njegova četiri kamena koja su od ruba Gošena pa sve do njihova odredišta ocrtavale široku prugu po pustinjskom tlu, i usput podizali golemu količinu prašine. Tele koje su sa sobom vodili pokazivalo je i samo znakove umora. Nije međutim znalo što ga čeka.

Žrtvenik su podizali u tišini. Nimrod je znao zbog čega je žrtvenik trebalo načiniti od dvanaest kamenova. Tradicija njihova naroda nije zamrla u Gošenu kako su to počeli pričati oni koji su željeli podići ustanak, ali nisu znali kako.

Nimrod je šutio. Nije želio ometati abbu. Znao je da žrtva bez svećenika nije prava žrtva pred Adonaiem, no nitko se nije usudio s njima poći i obilježiti Sukkoth. Čekao je.

Dim se uskoro vinuo u nebo. Adonai je primio žrtvu naroda iz Gošena, iako mu je žrtvu ponudio samo bijedni ostatak. Otac i sin su sjeli, i Nimrod je po tko zna koji put osjetio drhtaj pred nadolazećom pričom o svojim precima.

Abba je počeo priču bez posebnog uvoda. Onako kako su je već stoljećima pričali u Gošenu. Riječi su rominjale kao kapi kiše po uzavreloj pustinji.

"Jesi li živ? Hajde brzo!" čuo je riječi koje su ga, onako siktave zbog šapta, zaboljele poput udaraca bičem po glavi koji su, činilo mu se, netom utihnuli.

Umoran od vuče kamenja i dugog hoda kroz pustinju i pretučen, Nimrod se nije mogao niti pomaknuti. Ležao je poput vreće i dopustio plećatom Misrajimcu da

s njim tako i postupa. Uspio mu je samo glavom pokazati kuda da ga nosi prije nego li je osjetio kako ga preplavljuje nesvjestica.

Probudio se na ležaljci. Abba mu je rekao da ga je pronašao kako leži na kućnom pragu. Na njegovu priču kako ga je od bića mahnitog Misrajimca spasio drugi Misrajimac samo se nasmijao, i odmahnuo.

"To iz tebe govori vrućica. Hajde! Zapalit ću tamjan da njegov dim ublaži tvoje rane. Zahvalit ćemo Bogu što si živ. Njegova će se pravda oboriti na počinitelja ovoga zla!"

Nimrod nikada nije nikome pričao o plećatom Misrajimcu koji ga je oslobodio sigurne smrti pod bičem Enanahovim. Učinilo mu se kasnije da ga je prepoznao u Božjem sluzi Mošeu koji je njegov narod pod Božjim vodstvom izveo iz Gošena i cijelog Misrajima. No, ni tada ništa nije rekao. Nije mu bilo previše čudno što njihov osloboditelj, plećati Hebrejac, liči na njegovog osloboditelja, plećatog Misrajimca. Nimrod se samo nadao da se Adonai smilovao njegovom osloboditelju, i da ga nije snašao njegov bijes u mjesecima zala koja su se, na slavu Adonaievu, oborila na Misrajimce.

Hodao je pustinjom za svojim ocem. Sve mu je već bilo poznato.

KRAJ